

JANUAR

ANGELČEK 1933/34 - ŠT. 5

Alojzij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Sveta noč, blažena noč... Pri jaselcah v kotu gori Stiha lučka. Sence pastirčkov se premikajo sem in tja. Kakor živi so. Priklanjajo se božjemu detetu, darov so mu prinesli. Dobri pastirčki. Kako imajo Jezusa radi. Mariji žari v obrazu nepopisna sreča. Sveti Jožef se ves blažen smehlja v svojo sivo brado. Božje dete na slamici pa gleda tako ljubeznivo...

Sveta noč, blažena noč... že smo pokadili in pokropili. Po hiši in po shrambah in še v hlevu pri živini, da bo povsod božični mir in blagoslov. Zdaj klečimo pri jaselcah. V tiho božično noč doni naša molitev. Vse tri dele svetega rožnega venca in litanije Matere božje in še to in ono zmolimo nocoj. Nocoj se moli tako lahko. V naših dušah je vse svetlo. Kako blizu nam je Bog nocoj.

Včasih sem zahrepenel: O, da bi bilo vsak večer tako! Vsak večer — sveti večer! Vsaka noč — sveta noč!

Božična noč je pač samo enkrat v letu. In samo enkrat v letu pride sveti večer. Ali pa ni svet vsak tisti večer, ki smo ga posvetili s pobožno večerno molitvijo? Ali ni sveta in blažena vsaka noč, če se je naša duša pred počitkom pogovorila z Bogom?

Večerna molitev! Nikdar je ne smemo zamenariti. Ko potihne dnevno vrvenje, bomo pokleknili in naša duša se bo ozrla k nebeškim zvezdam. Zvečer nas nič ne moti. Kako lahko najdemo v nočni tišini

zvezo z dobrim Bogom. Zato je dobri Jezus najrajši molil zvečer. Na sliki nad svojo posteljo ga gledam: Mesto Jeruzalem spi. Noč razprostira svoja temna krila čez spečo naravo. Vse je tiho, le oljke tupatam rahlo vztrepetajo. Luna sije na nočnem nebu. Njena srebrna luč odeva naravo kakor z bajno, čudovito odejo. Zveličar sedi na obronku Oljske gore. Sam je. Proti Jeruzalemu je obrnjen njegov pogled. V tihi noči moli njegova duša za neverno mesto, za ves svet. Čez vso sliko je razlita sveta zbranost. Vselej, kadar to sliko pogledam, mi k srcu govori: Ne zabi svoje večerne molitve!

Večerna molitev bodi najprej v zahvalo dobremu Bogu. Koliko dobrot nam je ljubi Bog tekom dneva naklonil. Koliko nevarnosti nas je rešil. En sam nepreviden korak, mala nepazljivost na cesti — pa je lahko konec našega zdravja ali celo življenja. Mnogo jih je odšlo ta dan v deželo večnosti. Jutranja zarja jim je še sijala, večerne niso videli več. Umrli so. In koliko jih je, ki so ta dan prišli v žalost in nesrečo. Zjutraj še čvrsti in zdravi, tožijo zvečer na bridki bolniški postelji. Vsak dan beremo in slišimo o neštetih nezgodah. Če se nam ni nič hudega pripetilo, ali se ne bomo zahvalili dobrotnemu Očetu, ki je v nebesih?

Otroci! Vsak večer na kolena! In Vaša duša naj v otroški hvaležnosti moli: Hvala Bogu! Hvala Bogu za vse!

Ali pa smo božje dobrote, ki nam jih je ljubi Bog čez dan podelil, tudi prav porabili? Smo li spolnjevali božje zapovedi? Smo bili danes Bogu v veselje ali v žalost?

V večerni molitvi napravimo dnevni obračun. V marsičem smo bili morda preveč površni in lahkomišljeni. Leni v šoli, neposlušni doma. Neusmiljeni in krivični do drugih. In še to in ono. Koliko smeti pride vsak dan v našo dušo. Morda je prišel tekom dneva celo smrtni greh v srce in je sonce božje milosti ugasnilo. V srcu pa je noč, žalostna, temna noč...

Otroci! Vsak večer na kolena! Duša pa naj v ponižnosti moli prisrčno kesanje:

Moj Bog, žal mi je, da sem grešil... O Jezus, blagoslovi me, odpusti grehe moje...

Skesanega in ponižnega srca Bog nikdar ne zavže. Kdor je zvečer iz srca obžaloval svoje grehe, temu je usmiljeni Jezus vse odpustil. Kako mirno in sladko se potem zaspi. Tudi če bi ponoči prišla smrt po nas, ničesar se nam ni treba bati: naš dobri Bog je z nami.

Še Mariji se zvečer priporočimo. In ljubemu angelu varihu. In svoje dobre starše Bogu priporočimo. Pa ubogih duš v vicah ne pozabimo. Vse to lahko ob kratkem in hitro izvršimo.

Otroci! Vsak večer večerno molitev! In bo vsak večer sveti večer in vsaka noč sveta noč. Pa bo enkrat lep in svet tudi tisti večer, ko bo zatonilo sonce našega življenja, ko bomo šli skozi smrtno noč v jasni, večni sveti dan.

Janez Pucelj:

Otroški brevir.

»Ta mesec moramo pa Jezusa posnemati!« reče Čerferinova Marjančka. »Ta mesec je mesec imena Jezusovega.«

»Boš Jezusa posnemala, saj še svetnikov ne moremo,« ji oponese Tone Grahut, ki Marjančki tako rad ponagaja.

Pa Marjančka tudi nima rezanice v glavi in ve, čemu ima jeziček v ustih: »Seveda, prav taki kot svetniki ne moremo biti, posnemamo jih pa le lahko! Saj je tudi naša duša božja podoba, čeprav je daleč od nje pa do Boga. Saj je Jezus sam rekel, da naj ga posnemamo. Svoj zgled sem vam dal, je rekel, da tudi vi tako delate. Tudi je rekel: Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen. In še to je rekel: Bodite popolni, kakor je vaš Oče v nebesih popoln.«

Tone Grahut je premagan. Premagala ga je ženska, deklička! Njega dni — še lansko leto — bi jo bil Tone krepko potegnil za tisti mišji repek, ki mu pravi